

XI Premis literaris Sant Jordi '16

Introducció

Agrair, una vegada més, la participació dels alumnes i professorat en els premis literaris que enguany arriba a la onzena edició. La vostra participació és la que dóna sentit a aquest concurs i la que ha permès mantenir el concurs al llarg d'aquest any com una bona eina educativa.

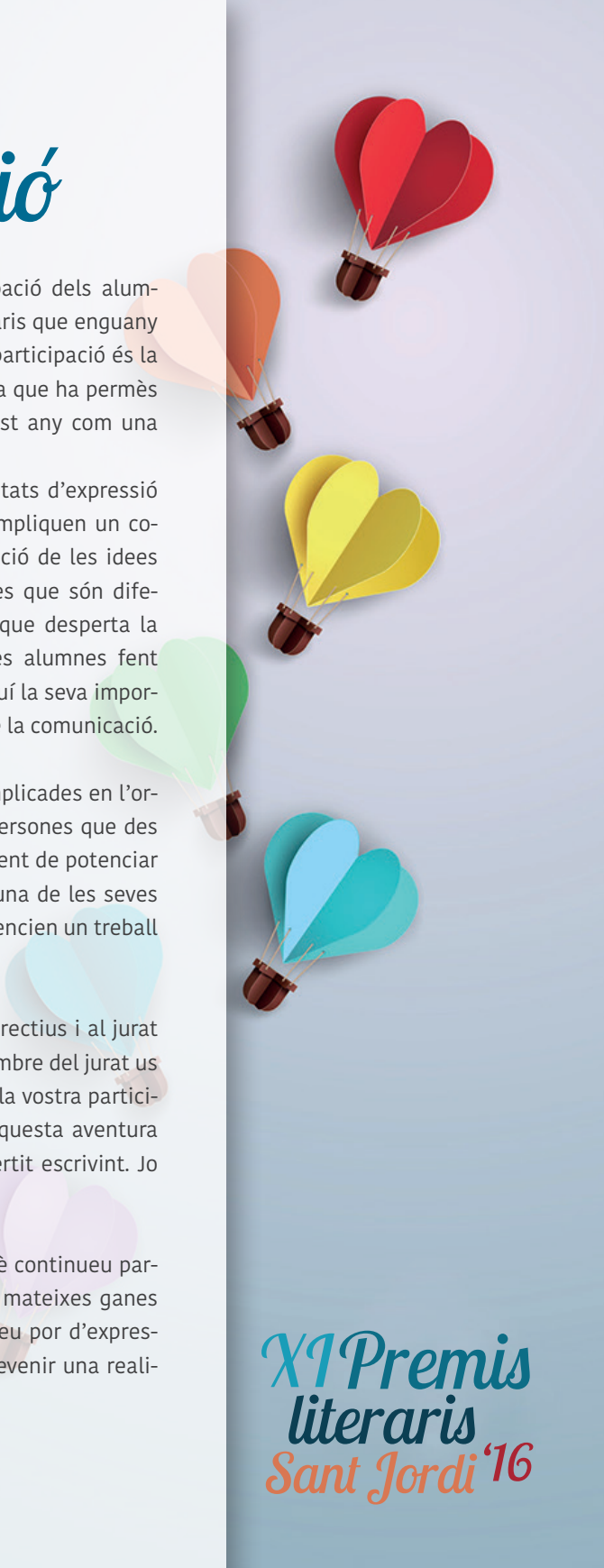
Una eina on es potencien les habilitats d'expressió escrita i habilitats cognitives que impliquen un coneixement del vocabulari, organització de les idees i un coneixement d'unes estructures que són diferents de la llengua oral. Una eina que desperta la imaginació i la creació dels nostres alumnes fent aflorar sentiments i emocions. D'aquí la seva importància en l'àmbit acadèmic i en el de la comunicació.

Agrair a tota la resta de persones implicades en l'organització d'aquest concurs, a les persones que des de l'ajuntament tenen el convenciment de potenciar aquesta eina educativa i que cada una de les seves tasques, siguin petites o grans, evidencien un treball en equip indispensable.

Agrair a les direccions, als equips directius i al jurat per la seva col·laboració, i com a membre del jurat us vull expressar el reconeixement per la vostra participació, pel vostre temps dedicat a aquesta aventura literària, i he intuït que us heu divertit escrivint. Jo també ho hem fet, però llegint.

Us hem d'animar amb èmfasi perquè continueu participant en aquest concurs amb les mateixes ganes i il·lusió d'aquest any, que no tingueu por d'expressar-vos, que un text literari pot esdevenir una realitat per a cada un de vosaltres.

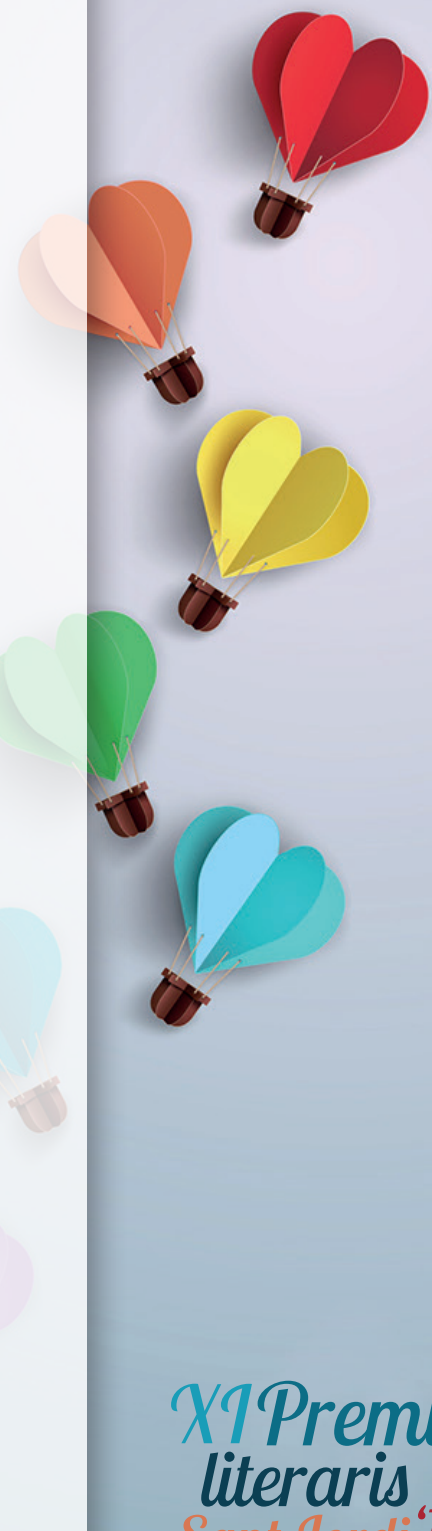
Montse Masdeu

XI Premis
literaris
Sant Jordi '16

Acta

El dijous, dia 9 de maig de 2016, a les 09.30 hores, es reuneix, a les instal·lacions del departament d'Educació, el jurat qualificador dels XI Premis Literaris Miquel Martí i Pol de poesia i Manuel Vázquez Montalbán de prosa, format per la senyora Montse Masdeu com a presidenta, i els senyors Maria de la O Segura, mestra de l'Escola Guillem Fortuny, Júlia Cózar, mestra de l'Escola Mas Clariana, Pilar Baixeras, mestra de l'Escola Marinada, Lluïsa Romo, mestra de l'Escola Cambrils, Jose García, mestre del Col·legi Cardenal Vidal i Barraquer, Enric Masdeu, director de l'Escola Joan Ardèvol, Ester Barceló, directora de l'Escola La Bòbila, Neli Queral, professora de l'INS Cambrils, Ester Salas, directora de l'INS La Mar de la Frau, Cori Cirera, professora del Col·legi Cardenal Vidal i Barraquer, José Antonio González, professor de l'INS Ramon Berenguer IV, Maria José Jurado, professora del CMFA Rosa dels Vents, Rosana Andreu, i Eva Ferré, de la Biblioteca Municipal, Raquel Lozano, Cap de Premsa de l'Ajuntament de Cambrils, Gerard Martí, Director del Museu d'Història de Cambrils i de l'Antena del Coneixement del Campus Extens de la URV de Cambrils, i com a secretaris Joan Roig i Ana Rabal, del departament d'Ensenyament i Polítiques Actives d'Ocupació de l'Ajuntament de Cambrils, que decideix els següents premis.

**XI Premis
literaris
Sant Jordi '16**

Infantil

CATEGORIA A,
Alumnes d'Educació
Infantil

- 7 Premi > Rodolí**
DAVID LLIBERÓS ORTIGOSA
Escola Joan Ardèvol
- 8 Accèssit > La princesa i el drac**
MARIA GARCÍA PRIETO
Col·legi Cardenal Vidal i Barraquer

Poesia

CATEGORIA B,
Alumnes de primer cicle
d'Educació Primària

- 9 Premi > La tortuga**
IRENE CABRERO LOSADA
Col·legi Cardenal Vidal i Barraquer
- 10 Accèssit > El meu peix**
ADAM EL KINTOU CHANAAT
Escola Marinada

CATEGORIA C,
Alumnes de segon cicle
d'Educació Primària

- 11 Premi > Els contes**
LLUC FALCETO FERNÁNDEZ
Escola La Bòbila
- 12 Accèssit > El món**
BIEL MARZÀ FALCETO
Escola Guillem Fortuny

CATEGORIA D,
Alumnes de tercer cicle
d'Educació Primària

- 13 Premi > Sant Jordi i les emocions**
HÉCTOR ÁLVAREZ PÉREZ
Escola Cambrils
- 14 Accèssit > El seguici cambrilenc**
ADA CODINA HERNÁNDEZ
Escola Mas Clariana

CATEGORIA E,
Alumnes de primer cicle
d'Educació Secundària

- 15 Premi > Carta a l'univers**
EULÀLIA CANALS MARTÍ
Col·legi Cardenal Vidal i Barraquer
- 16 Accèssit > Ser lliure**
NICOLE FLORES MENÉNDEZ
INS La Mar de la Frau

CATEGORIA F,
Alumnes de segon cicle
d'Educació Secundària

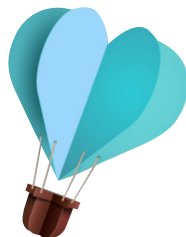

- 17 Premi > Deixa'l anar**
LUÍS BARRIOS ZAMBRANO
INS La Mar de la Frau
- 18 Accèssit > Pensaments de mitjanit**
LYDIA AGUILERA
INS Cambrils

CATEGORIA G,
Alumnes de Batxillerat
i Cicles Formatius

- 19 Premi > Rodamón**
FACUNDO GENTA PACIELLO
INS Ramon Berenguer IV
- 20 Accèssit > Petons de llimona**
IVÁN BERNAL
INS Cambrils

Prosa

CATEGORIA B,
Alumnes de primer cicle
d'Educació Primària

- 22 Premi > El món desaparegut**
PEDRO GUTIÉRREZ GALLEGO

Escola Marinada

- 23 Accèssit > Un viatge a la imaginació**
JÚLIA RUS CASTELLNOU

Escola Cambrils

CATEGORIA C,
Alumnes de segon cicle
d'Educació Primària

- 24 Premi > El país malbaratador**
ALÍCIA LIN JIN

Escola Marinada

- 25 Accèssit > La galera somiatruïtes**
ARNAU PONS

Col·legi Cardenal Vidal i Barraquer

CATEGORIA D,
Alumnes de tercer cicle
d'Educació Primària

- 26 Premi > El diari del meu avi**
MAIRA SOFÍA VELÁZQUEZ DOS SANTOS

Escola Joan Ardèvol

- 27 Accèssit > Perduts a la xarxa**
ALEJANDRO ARRÉBOLA MARGALEF

Escola Cambrils

CATEGORIA E,
Alumnes de primer cicle
d'Educació Secundària

- 31 Premi > Entre pinturas**
FLORENCIA DEVESSA

INS Ramon Berenguer IV

- 32 Accèssit > Un mundo sin libros**
AINA SAMARRA GÓMEZ

Col·legi Cardenal Vidal i Barraquer

CATEGORIA F,
Alumnes de segon cicle
d'Educació Secundària

- 35 Premi > Coses del destí**
ROXANA VELASCO

CMFA Rosa dels Vents

- 41 Accèssit > Clars obscurs, divergències i silenci**
ALBERT CUCURULL SALAMERO

Col·legi Cardenal Vidal i Barraquer

CATEGORIA G,
Alumnes de Batxillerat
i Cicles Formatius

- 44 Premi > Carta a ninguna parte**
EVA MAÑAS

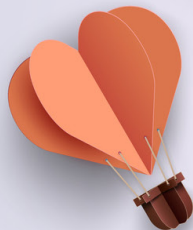
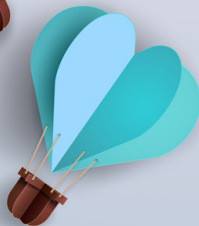
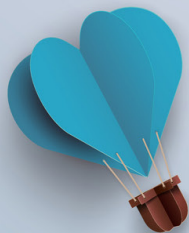
INS Ramon Berenguer IV

- 46 Accèssit > Conte d'un somni**
JOSE CARLOS MOTA

INS Cambrils

Poesia

Premi Miquel Martí i Pol

Infantil

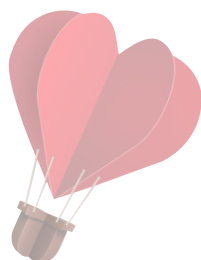
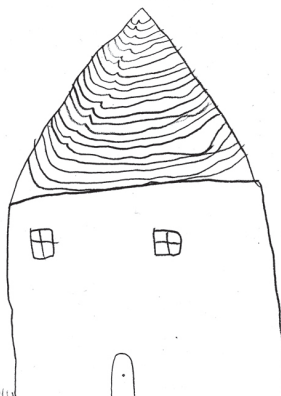
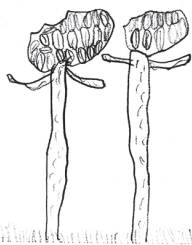
CATEGORIA A, Alumnes d'Educació Infantil

7

Premi > Rodolí, DAVID LLIBERÓS ORTIGOSA / Escola Joan Ardèvol

Rodolí

Jo tenia un gat
que s'havia escapat.

XI Premis
literaris
Sant Jordi '16

Infantil

CATEGORIA A, Alumnes d'Educació Infantil

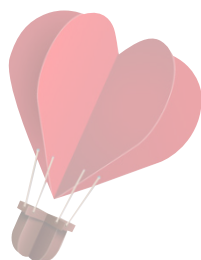
8

Accèssit > La princesa i el drac, MARÍA GARCÍA PRIETO / Col·legi Cardenal Vidal i Barraquer

La princesa i el drac

XI Premis
literaris
Sant Jordi '16

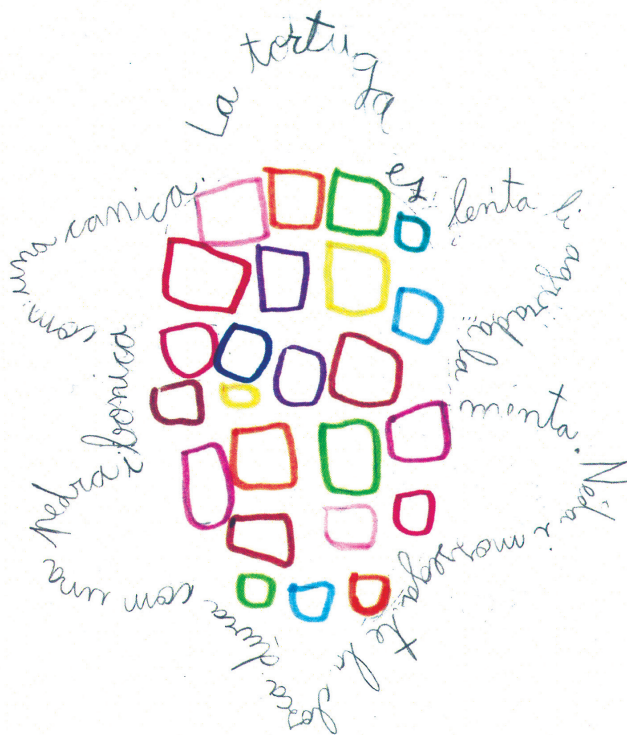
Poesia

CATEGORIA B, alumnes de primer cycle d'Educació Primària

9

Premi > La tortuga IRENE CABRERO LOSADA / Col·legi Cardenal Vidal i Barraquer

LA TORTUGA

Poesia

CATEGORIA B, alumnes de primer cicle d'Educació Primària

10

Accèssit > El meu peix ADAM EL KINTOU CHANAAT / Escola Marinada

El meu peix

El meu Peix quan respira
Obre i tanca la boca.
El meu Peix no es moca
Ni tampoc va a la fira.

El meu Peix és petit,
Petit com una gota.
El meu Peix no té pilota
I tampoc dorm al llit.

Els contes

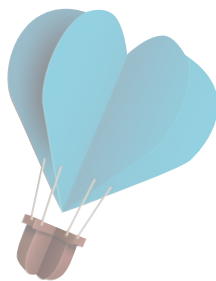
Cada cop que obro un conte
els personatges cobren vida
i a cada pàgina que llegeixo,
la seva història sembla que em crida.

Em fico a la pell del personatge
ja sigui el rei o sigui un patge,
i visc aventures amb ell
per selves, prats i castells.

I mentre que estic llegint,
entro en un món sense fi.
No m'assabento del que passa enfora:
comença la classe i no m'importa.

Hi ha contes amb alegria
i n'hi ha amb fantasia.
També n'hi ha que fan por,
i no ens oblidem dels d'amor.

Gianni Rodari, Roahl Dahl.
Lola Casas o Joana Raspall.
Ens transporten a un altre món
de diferents històries i emocions.

Poesia

CATEGORIA C, alumnes de segon cycle d'Educació Primària

12

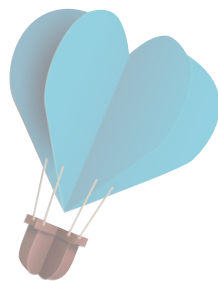
Accèssit > El món BIEL MARZÀ FALCETO / Escola Guillem Fortuny

El món

El món és bonic,
com un bon amic.
El món és la nostra vida,
com una bona amiga.

El món està ple de muntanyes,
ciutats, mars i serralades,
També hi ha rius i valls,
meravelles, totes estimades.

El nostre món es diu Terra,
i m'agrada sense guerra.
El món té molts colors,
I els de la meva família són els millors!

Sant Jordi i les emocions

La tristesa

El poble està trist
perquè el drac a la princesa ha vist,
La bèstia no té dinar
i la futura reina es vol menjar.

La por

La princesa i el rei
no troben remei,
inquietud, pànic i temor
perquè s'acosta la mort.

La valentia

El cavaller decidit arribà
i una gran llança li clavà.
La seva vida per la noia es jugà
i al drac fulminà.

L'amor

Molta sang sortia i en roses es convertia,
no unes roses qualsevol,
unes roses per l'amor.

L'alegria

Sant Jordi una rosa li donà
i ella un llibre li regalà,
els dos es van enamorar
i al dia següent es van casar.

El seguici cambrilenc

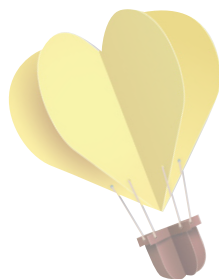
A Cambrils es celebra
a principis de Setembre.
Aquesta gran festa major,
plena de llum i de color.

Gegants, capgrossos, timbalers,
sardanes, diables, bastoners,
formen el seguici de la vila,
ple de joia i alegria.

El Pere i la Camí, els amfitrions de la festa,
l'Armengol i la Magdalena els segueixen com la resta,
formiguetes semblem ballant,
amb la banda ben fort sonant.

Ja s'escolten pels carrers,
els petards i els coets,
els diables, que divertits,
fan riure grans i petits.

Estrelles llancen al cel
amb colors de caramel.
I Cambrils observa orgullós
aquest cel tan lluminós.

Carta a l'univers

Estimat món ple de dolor...
Quin és el teu temor?
Estàs en constant tremolor,
vull parar de sentir el teu plor,
que em fa encongir el cor.

Per fer un univers millor,
s'ha d'incrementar el poder de l'amor
no l'amor al poder,
un cor ple de pau i de saber.

Quina és la solució?
Bombardejar per pau?
És com medicar-se per emmalaltir.
Parem de fer el sarau
i posem-hi una fi.

El nostre infinit
serà més gran que el vostre,
deixant en l'oblit
el passat que necessita hoste.

La humanitat és com la Lluna,
una part sempre serà un misteri.
Lluitaré amb la galàxia tota d'una
com quan dorms: lentament i de cop,
com si fos un encanteri.

Miraré dins meu on hi ha l'univers
escrivint amb empatia cada vers,

i estimaré la idea de no convertir-me
en el que la gent s'espera,
un acte de llibertat ferm.

Deixaré en el fang
la meva petita petjada,
regalimant en la sang
una humanitat estelada

En el cel estrellat
alguna cosa ha canviat...
Una galàxia?
Un fosc forat?
Una constel·lació ha brillat?

Vull parlar amb els astres,
les llengües intergalàcties!
La llengua de l'univers,
estic parlant de matemàtiques.

Escriuré en les estrelles la meva obra,
deixaré en el món la meva desaparició,
amb una perla als ulls que enamora
i un cert enigma d'emoció.

Estimat univers preciós
lluitaré, ets al meu interior;
moriré regalant-te
l'últim sospir del meu cor.

Ser lliure

Mira'm a la cara, als ulls
Estic trista o alegre?
No vull estar amb tu
Vull anar a la llum
i poder escapar de la foscor

Si em coneixessis de veritat
no voldries estar amb mi
No saps que és sentir-se així,
no poder confiar en ningú
i estar amb algú
que diu que m'estima
i no poder evitar preguntar-se
Es veritat o mentida?

Només vull ser lliure.
Lliure de les teves mentides
Lliure de la hipocresia

Vull pensar en mi primer
i no tenir la sensació
de fer alguna cosa malament

Diguem egoista
Només vull ser feliç
I si per trobar la felicitat
he de ser egoista
ho seré amb molt d'orgull

Et desitjo lo millor
Però no vull estar amb tu.

Deixa'l anar

Vola ocell meu, vola sol fins a la lluna.
Pel camí jugaràs foradant núvols de cotó,
no et taquis de blanc la teva ploma bruna,
recorda't de fer-li a la mare, un petó.

Vola ocell meu, vola sol fins a la lluna.
No temis el monstre de la pluja i el vent.
Et desitjo valor i que tinguis fortuna,
mira el teu destí tan brillant com l'argent.

Vola ocell meu, vola sol fins a la lluna.
Deixa que t'acaronin els rajos de sol,
agafa la direcció que creguis oportuna,
dorm als estels que et fan de bressol.

Vola ocell meu, vola fins a la lluna.
Observa com s'allunya tot el que veus,
com les ones s'amaguen d'una en una
i viu, abans de tocar-la amb els peus.

Pensaments de mitjanit

Si pogués volar
desplegaria les meves ales
mentre respiro amb ganes,
inhalant cada partícula d'aire
que impulsaria el meu vol allerat.

Si pogués enfonsar-me,
enfonsar-me em aquest mar immens,
mentre els peixos m'envolten con-
tents
i els records m'envaeixen la ment.

Si pogués viatjar
amb les ones,
dansant entre elles
fins arribar a les costes
on comencen el seu descans perpetu.

Si pogués ser un raig de sol,
i recórrer el cel blavós
a la velocitat de la llum,
i així portar l'alegria a tothom.

Si pogués ser la pluja,
per poder purificar l'aire,
i viatjar a través de les finestres
traçant un patró utòpic.

Si pogués sentir
la tòrrida sorra del desert
sota els meus peus
i cremar la meva pell
sota el sol d'Orient.

Si pogués ser la neu
i escoltar el so de les rialles
dels infants en veure'm arribar.

Si pogués ser una estrella
i que la meva lluïssor subsistís
amb perseverança
durant milions de dècades.

Si pogués ser el vent,
veloç.
lliure,
independent.

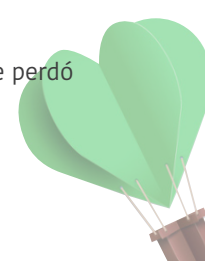
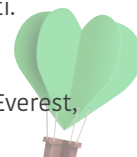
Si pogués ser una gavina
i respirar l'olor de la sal
dia rere dia.

Si pogués cridar,
tocar amb la punta dels dits la lluna
i dormir sota una vella alzina.

Si pogués ser una fulla,
ser moguda pel vent
i no ser presoner del destí.

Si pogués guaitar
des del cap damunt de l'Everest,
cridaria el teu nom,
amb la mateixa força
del meu últim alè.

Si gosés demanar-te perdó
i cessar de desitjar
sense cap valor.

Rodamón

Set passos de fortuna, set de pena
El pare porta l'equipatge amunt
La mare porta els fills a l'esquena.

Porten peus descalços, les mans cansades
Falsa democràcia, i un treball d'esclaus
On les promeses queden oblidades.

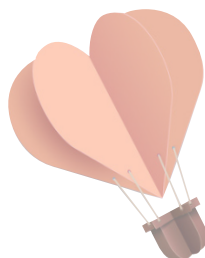
I aquest és el preu que hem de pagar
Per néixer a l'abocador d'occident,
On l'imperi no para de saquejar.

El més dolorós de començar de nou
És deixar enrere tot el més vell.
Els peus caminen, però el cor no es mou.

Els rodamóns caminen sense mapa
Cap a l'horitzó, línia d'esperança.
Reis dels seus destins, els reis sense capa.

Perdó, si t'ha ofès la meva presència
Jo no vull el teu or, vull esperança.
Parlant en nom dels que tenim decència.

En nom dels decents, i els treballadors,
Et prometo amar la teva cultura,
Tant com fe tinguis en cors migradors.

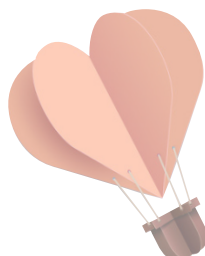
Petons de llimona

Dolça olor que em cega la veu
i em tanca els ulls per escoltar-te
en un silenci que ho sap tot,
en un silenci que no calla.

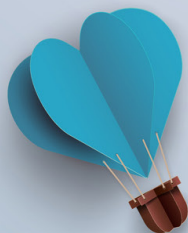
I m'expliquen els teus ulls
amb les paraules aigualides
que el suau silenci és l'enemic,
que el suau silenci silencia.

I ens traeixen els nostres llavis
que es miren, es parlen i es ploren.
Àcids petons que ja s'acaben,
Àcids petons que m'enamoren.

I sóc poeta que se'n va,
i ets rossa mussa que no es queda.
Soroll que tant em vas faltar
Soroll que tant em desesperes.

Prosa Premi
Manuel Vázquez Montalbán

El món desaparegut

Hi havia una vegada un nen que es deia Joel.

Un dia, en Joel va anar amb els seus amics al parc a jugar i va preguntar:

- Algú ha vist la meva tablet? - i tots li van dir que no.

Al dia següent, en Joel va preguntar:

- Heu vist es meus deures? I els meus colors?

I van posar càmeres per vigilar.

De sobte, va desaparèixer un hotel, dues cases i també l'electricitat.

Una setmana més tard, van desaparèixer els arbres, l'aigua, els núvols, l'escola i les

botigues. El Pol Nord es va convertir en un desert i després no hi havia res.

En Joel va investigar per tot el món i va veure una màquina del temps amb un nen a dins. La màquina del temps s'ho emportava tot.

En Joel es va fer una armadura per poder enfrontar-se a la màquina. Van lluitar i quan la màquina del temps va disparar, en Joel es va convertir en un gegant. Com que ra tan gran, va trepitjar la màquina i la va destruir.

Poc a poc, les coses anaven tornant i en Joel e va fer petit.

Tothom estava content i li van fer una festa.

Un viatge a la imaginació

És un matí de primavera, vaig per un bosc i hi ha molts arbres ben alts, el terra està humit perquè ha plogut. De sobte em trobo un ésser màgic que em diu que el segueixi... Entrem en un túnel ben especial, és com el "túnel del temps" i en sortir d' ell per l' altre costat ja no estic al bosc, estic al País de la Fantasia! Començo a investigar i arribo caminant a un llac, penso:

-Em refresco a l' aigua o arribo fins a la barca que hi ha allà al fons?

I em dic:

-Faré les dues coses!

Així que em refresco primer, i quan estic a l' aigua em trobo a un altre ésser màgic que em ve a veure, nedem, bussegem junts...i ens ho passem molt bé jugant.

De mica en mica la barca s' acosta al lloc on estic nedant i ell marxa, potser té por? Jo, cansada, hi pujo i veig dues persones que estan remant...Apa! són el meu pare i la meva mare! Ens abracem contents, després d' una estoneta m' acos-

ten a la vora del llac i em diuen:
-Segueix el teu camí! i torno caminant pel bosc.

Al cap d' una estona pel caminet em trobo un tresor, l' obro i a dins hi ha una carteta que té unes lletres brillants...Hi posa dues paraules: T'ESTIMEM, escolto una veu que em diu: són paraules màgiques que has de guardar al teu cor perquè són molt importants.

I a l' obrir els ulls em trobo a la meua habitació.

El país malbaratador

La història parla d'una nena que es deia Sara i vivia a un país llunyà. Aquest país era molt ric perquè fabricaven invents que ningú més fabricava, com una motxilla sense res pintat i que tu has de decorar i quan la rentes, el dibuix desapareix.

Aquests invents els venien a un preu caríssim.

En aquell país tothom era molt ric i la gent comprava moltíssimes coses. Compraven el doble que qualsevol altre país d'aliments, de sabates, de roba, de llibres, de begudes, ...

Per a la Sara era injust que comprassin tant perquè si compraven molta roba, alguna peça els sobrava, ja que ni se la posaven o quan se la volien posar ja els anava petita; i amb els aliments i begudes, sempre sobrava de tot i a la nevera no els cabia i sempre ho acabaven llençant. La Sara deia que allò era malbaratar. I quan li deia a la seva mare que no comprés tant, no li feia ni cas.

Un dia, pel carrer es va trobar amb

l'alcalde i va pensar de dir-li que avisés tothom que no malbaratés tant. Li va dir:

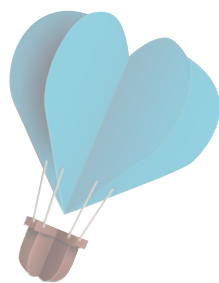
- Senyor alcalde, per a mi és injust que aquí es malbarati tant. Per què obligues a tothom a comprar tant?
- És perquè aquest poble inventa moltes coses – va respondre l'alcalde.

- Doncs poden deixar-les per a la gent que les necessita – va dir la Sara – Digue a tothom que inventin coses que no es malbaratin! És que, si no, llençar tantes coses és una pena perquè hi ha gent que no en té, de tot això.

L'alcalde va escoltar el que la nena li va dir i va respondre:

- D'acord, ho faré. Diré a tothom que comprin menys i que inventin coses que ajudin a no malbaratar. Un dia van inventar una màquina que transportava tot allò que no necessitaven a una altre lloc on fes falta.

I gràcies a l'invent i a la Sara, aquell país va deixar de ser "malbaratador" i va passar a ser "reciclador" i a aprofitar-ho tot.

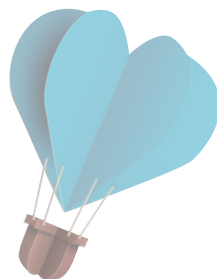
La galera somiatruïtes

Hi havia una vegada una galera que somiava en ser músic. Però com podia ser que una galera sigues músic? Ella va pensar i rumiar i pensar i pensar, però al final res. Va voler viatjar per tot arreu del món. I clar, va trobar l'escola de música al Brasil. Allí donava classes el mestre Tauró Rabiós. Aquell mestre era molt "malo". Quasi que "pareixia" el de l'escola, molt llepafils però el que més l'enrabiava era que per una lletra, castigues a tota la gent. Un dia va sentir que el mestre Tauró estava malalt, i que no podia venir a l'escola e música municipal de Brasília. En lloc d'ell, estaria el mestre Pop mil Tentacles. Bé, aquell era millor que l'altre. Encara he dit poc, era fantàstic.

Aquell professor era el millor.

Aquell paio, tocava més bé que l'altre. Aquell pop era el millor que havia tingut mai la Galera. Però la sort no va estar en ella. El virus del Tauró era de vint-i-quatre hores i el Pop aquell tant "xuli piruli", va marxar.

La Galera va triar com a instrument el trombó de vares. Era flipant, això era el millor que li havia passat a la Galera. Quan va tocar "Over the rainbow" de la pel·lícula del Mac d'Oz, el professor anava amb gavadina. Quan el profe va revelar la identitat, era el Pop!, que estava amagat amb aquella gavadina "oscura" i grisa. La Galera va aconseguir anar a l'escola de música. Tots pensaven que era una somiatruïtes però no!. Era una galera, bé, una súper Galera Trombonista

El diari del meu avi

Hola, em dic Marina Garcia hi us explicaré la meva petita història.

Un dia estava endreçant el traster quan de sobte vaig veure un llibre antic. Era una espècie de diari desgastat pels anys i per l'ús, amb una coberta on encara s'hi podia llegir: "Els meus viatges".

Ràpidament vaig baixar al menjador a preguntar-li a l'avi Pablo de qui era aquell diari. Després d'observar sorprès la meva troballa em va dir amb un to de veu despreocupat:

- Aquest diari és meu. Quan viatjava pel món em van passar coses molt interessants.- Em va dir mentre em picava l'ullet.

Per què l'avi no m'havia explicat mai que guardava un diari secret? S'hauria oblidat, o simplement intentava amagar secrets ocults? Segur que el diari era ple d'aventures i misteris. Havia de resoldre els meus dubtes i sense pensar-ho ni un minut més, vaig anar corrents a la meva habitació, vaig encendre el llum i d'un salt em vaig estirar al llit. Mil pensaments van acudir

al meu cap: què faig? el llegeixo? Tots sabem que els diaris són personals, però en cap moment l'avi m'ha dit que no el llegeixi. Les ànsies es van ajuntar amb la curiositat i aquesta darrera va guanyar. Amb el cor bategant-me a mil per hora vaig girar la tapa vella del diari i

DIA 1, 23 de maig del 1968

Eren les sis de la matinada i el capità Smith cridava als seus grumets "Salpem cap a Amèrica!!" En una hora ja érem a alta mar. El mar estava tranquil, la brisa m'acaronava la cara mentre el sol del migdia escalfava de valent. Respirava relaxat quan de sobte, un tauró balena de 8 m aproximadament va sortir de l'aigua amb un salt elegant i em salpicà la cara. Era espectacular, un ésser d'un altre món, fantàstic, increïble, majestuós....Podria dir mil adjectius.

No feia res que navegàvem i ja havia gaudit d'un espectacle

com aquell. El tauró balena va ser una aparició fugissera que va durar només uns quants segons, però que van ser suficients per deixar-me enamorat d'aquell extens mantell blau que anomenem oceà. Aquell dia, mentre la resta de la tripulació esmorzava a coberta, jo observava amb desesperació la immensitat blava.. volia tornar a viure experiències com aquella.

DIA 2, 24 de maig del 1968

Em vaig despertar...

Un crit em va treure de la lectura:

- Marina, a dinar!!!

Vaig deixar el diari al llit i vaig baixar ràpidament. No volia fer esperar l'avi, no fos que pugés a l'habitació i descobrís el meu entreteniment. Mentre dinava l'avi em va dir:

-Com va el diari? T'agrada?

Em vaig quedar glaçada, una mica més i m'ofego amb la sopa.

- Però..però..com saps que l'estic llegint?- vaig preguntar-li preocupada.

Ell, com sempre, em va picar l'ullet.

- Ai Marina, ets igual que el teu avi!!! La curiositat et supera.-va dir rient amb ganes.

Amb les galtes bullint-me de vergonya, li vaig preguntar:

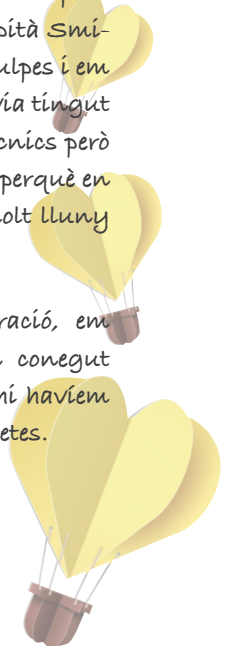
- Saps com continua el dia 2? Vull saber com continua!!

L'avi va riure mentre tornàvem a menjar. Mai havia deixat el plat tan net ni m'havia menjat la sopa tan ràpid.

DIA 2, 24 de maig del 1968

Em vaig despertar amb un pestilent olor. El vaixell havia atracat de manera imprevista a una petita illa pescadora. El capità Smith em va demanar disculpes i em va dir que el vaixell havia tingut uns petits problemes tècnics però que em tranquil·litzés perquè en uns dies ja estariem molt lluny d'aquí.

Mentre durés la reparació, em quedaria a casa d'un conegut del capità. Per arribar-hi havíem de llogar unes motocícletes.

Em vaig dirigir a la casa del conegut del capità. Bé, casa no sé si era la paraula més adequada per a definir l'allotjament. Més aviat era una mansió enorme envoltada de jardins i amb unes vistes sobre la badia espectaculars. L'amic del capità era un magnat del peix "o haixí". Ell mateix em va rebre molt amablement i em va acompanyar a la meua habitació, una habitació d'estil clàssic molt maca.

Vaig aturar la meua lectura per anar a preguntar-li a l'avi que feia en aquell viatge, ja que encara no ho havia pogut descobrir.

Em va contestar que era periodista i anava a fer un reportatge però que alguna cosa li va....No vaig deixar que acabés la frase. Ràpidament li vaig tancar la boca amb la ma perquè no volia que digués res més.

DIA 3, 26 de maig del 1968.

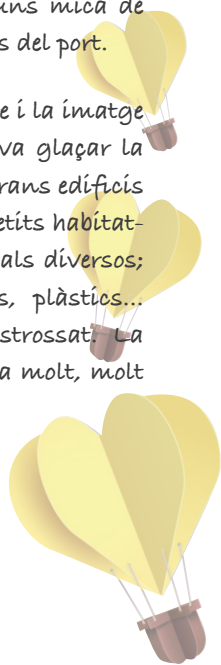
Durant l'estada a l'illa no va passar res interessant. El dia que vam salpar la gent del poble en deia adéu des del port i uns quants nens descalços ens perse-

guien des de la bonica platja de sorra blanca. Aquella escena va deixar marcat un periodista de ciutat com jo.

La navegació va continuar sense entrebancs fins que el capità va anunciar que havíem de reposar combustible a Brasil. Això trencava encara més els meus plans i a més, m'estava cansant de les "excuses" del capità. Però la veritat és que sempre m'havia agradat visitar aquell país.

Mentre omplien el vaixell de combustible, el capità Smith va anar a passar el temps d'espera a un bar, quelcom habitual en ell. Jo vaig decidir fer uns mica de turisme pels voltants del port.

Vaig anar a un poble i la imatge que vaig veure em va glaçar la sang. Al costat de grans edificis i carrers moderns, petits habitatges fets amb materials diversos: cartró, fustes velles, plàstics... Tot estava molt destrossat. La gent que hi vivia era molt, molt pobre.

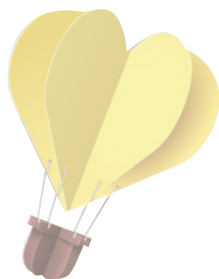
No sabia que pensar. Em van explicar que a Brasil la societat és així. Uns acumulen molts diners i viuen molt bé, mentre que els seus veïns passen gana i viuen en la més absoluta misèria..

De sobte uns grumets del capità Smith em van venir a buscar. El vaixell salpava..

Mentre el vaixell s'allunyava del port, un pensament va passar pel meu cap tan ràpid com el tauró balena que havia vist el primer

día del viatge. No m'ho vaig pensar dues vegades, vaig agafar un bot salvavides i vaig anar remant fins a la platja..

El final m'ha deixat estupefacta. He anat a preguntar-li a l'avi el per què de la seva decisió i em va dir que potser no ho podria comprendre ara, però que ho comprendria més endavant. També va afegir una frase que ha marcat sempre la meua vida: “ No miris sempre per tu i mira també pels altres, potser així trobaràs l'autèntica felicitat”.

Perduts a la xarxa

Una nit, em trobava sol i avorrit a casa. Vaig decidir entretenir-me navegant per Internet amb el meu ordinador portàtil. Em vaig posar a buscar informació sobre un curs de màgia, per aprendre molts trucs i sorprendre als meus amics. De sobte, vaig sentir una sensació molt estranya, com si l'ordinador em xuclés cap a dins seu.

Quan em vaig adonar, era dins de l'ordinador a una classe estranya, on em trobava jo i el mag, que era el professor i creador del curs. Es tractava d'un home alt, prim i una mica vell. Em va dir que ja tenia 65 anys i que es deia Manel Pedraforca. Duia un tratge molt elegant de color negre, com els que solen portar els mags famosos de les pel·lícules de Harry Potter.

Ell em va explicar que es trobava allí, perquè un dia mentre escrivia a la seva pàgina web, l'ordinador va començar a emetre moltes llums i després va notar que aquella llum se l'emportava cap endins. Mentre esperava que el rescatés algú, va continuar escrivint i creant el seu curs i la seva pàgina des de l'interior. Va intentar trucs nous i buscar sortides, però ja que dins la xarxa hi

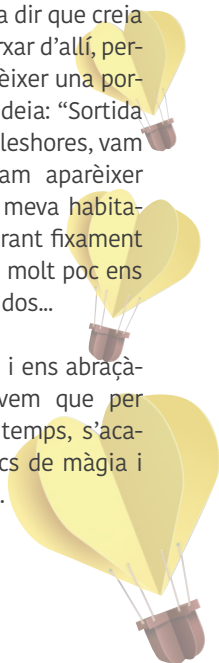
ha tantes pàgines, jocs programes, vídeos... per ell va ser impossible escapar d'allí.

Em va dir que creia que la solució podria ser que un alumne molt llest i espavilat acabés el curs que ell va començar... i així va ser com vam decidir que ell m'ensenyaria i jo aprendria tot el que pogués.

Jo feia bé els trucs que ell m'ensenyava, m'esforçava per fer bé les coses, sempre treia bones notes als exàmens i si fallava m'esforçava sense parar per fer-ho correctament.

Quan, finalment, es va acabar el curs, el professor em va dir que creia que ara sí podríem marxar d'allí, perquè del no-res va aparèixer una porta amb un cartell que deia: "Sortida a la vida real". Va ser aleshores, vam creuar la sortida i vam aparèixer una altra vegada a la meua habitació. Ens vam trobar mirant fixament aquell aparell que feia molt poc ens havia empassat a tots dos...

Mentre tots dos rèiem i ens abraçàvem contents, pensàvem que per ara, i durant un llarg temps, s'acabarien els cursets, trucs de màgia i també... els ordinadors.

Entre pinturas

Nicolás es un joven adolescente al que le gusta mucho pintar. En sus ratos libres crea esbozos y ha pintado algún que otro 'graffiti' de forma ilegal.

Hoy ha comprado pinturas nuevas para plasmar en el puente de su barrio su nuevo dibujo. A las cinco de la tarde sale de su casa y va al puente. De repente, ve un coche de policía pasar. Algún vecino les habrá llamado -piensa él. Guarda las pinturas pero no le queda tiempo, una policía con aspecto de gorila se acerca por la acera de enfrente. Asustado tropieza con un espray y cae sobre la pared pintada. Entonces ve como su mano se está introduciendo en el dibujo. Bastante aturrido y confuso se sumerge en la ilustración y se convierte en una forma en 2D. La policía se marcha y Nicolás consigue salir de la pintada. Aterrado corre hacia su casa.

Al día siguiente, piensa en todo lo sucedido. Se había introducido dentro de su bosquejo, era imposible. Sin pensarlo mucho cogió algunos de sus esbozos e intentó meterse dentro de ellos. Acto seguido lo consiguió, formaba parte del croquis. Era parte de las líneas de trazado y era del mismo tono de color que el resto. Al salir del dibujo se le ocurrió una idea. Iría al museo de arte para probar a introducirse en cuadros que no estuvieran

pintados por él.

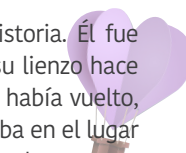
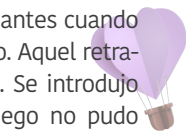
Cuando llegó al museo estaba nervioso, un escalofrío le recorrió toda la espalda, pero una vez dentro hizo lo que tenía que hacer. Al principio penetraba en las pinturas con miedo pero luego con curiosidad por saber qué curiosas historias encontraría ahí encerradas.

Se sumergió en el cuadro de 'El grito' y descubrió que el hombre en realidad era mudo, entró en el cuadro 'Las meninas' y las cambió todas de lugar. Entró en 'El trapesista' y cambió el as de diamantes' y cambió el as por un pañuelo...

Nicolás recorría los pasillos en busca de más cuadros interesantes cuando vio un cuadro en blanco. Aquel retrato se llamaba 'Nicolás'. Se introdujo sin pensárselo pero luego no pudo salir. Estaba atrapado.

Entonces recordó su historia. Él fue una lámina y salió de su lienzo hace mucho tiempo. Y ahora había vuelto, y ya no podía salir. Estaba en el lugar al que pertenecía, un cuadro, era una obra de arte.

Podríamos decir que le gustaban tanto las pinturas que acabó convirtiéndose en una.

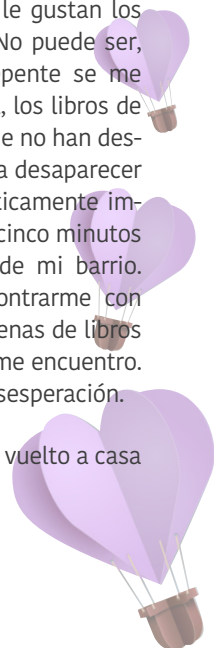
Un mundo sin libros

Hola, me llamo Eva, tengo 16 años y vivo en Barcelona. Curso cuarto de la ESO y la verdad es que me gusta bastante ir a la escuela. También me gustan mucho la música y el deporte aunque no tanto como leer. Aprendí a leer con tan solo tres años y desde el momento en el que descubrí el mundo de los libros no he querido salir de él. Fantasía, terror, drama, misterio, ciencia-ficción, lectura histórica o romántica... Leo todos los géneros que la gente se puede imaginar y no podría escoger entre ninguno de ellos. El primer libro que leí fue Pinocho y el último y sin duda mi favorito El Niño con el Pijama de Rayas.

Suena el despertador, por fin, hoy es mi día preferido del año: hoy es 23 de abril, Sant Jordi. En Sant Jordi es típico en Cataluña que los chicos les regalen rosas a las chicas y las chicas libros a los chicos pero en mi casa no cumplimos muy bien esta tradición. Siempre, para Sant Jordi, mi madre me compra algún libro. Como hoy es sábado, no tengo que ir a la escuela así que bajo, tranquilamente, a la cocina a hacerme el desayuno. Una vez preparado lo pongo en una bandeja y me lo subo

a mi habitación para comérmelo en la cama mientras veo alguna serie. Va pasando la mañana y cada vez me van dando más ganas de salir a por algún libro nuevo que comprar pero para entretenerme decido leer un rato. Busco el libro que me estoy leyendo, no lo encuentro, tampoco veo los otros libros que tenía colocados encima de la estantería. ¿Cómo puede ser? ¿Dónde estarán? Decido bajar a la sala de estar a preguntarle a mi madre si los ha cogido pero llega un mensaje a mi móvil que me deja totalmente en shock: "Han desaparecido todos los libros del mundo." Ese mensaje me lo envía Lucas, mi mejor amigo y la única persona que conozco a la que le gustan los libros más que a mí. No puede ser, no me lo creo. De repente se me ocurre una idea genial, los libros de la biblioteca seguro que no han desaparecido. ¿Cómo van a desaparecer tantos libros? Es prácticamente imposible. Me visto y en cinco minutos llego a la biblioteca de mi barrio. Entro decidida a encontrarme con miles de estanterías llenas de libros pero no es eso lo que me encuentro. Están todas vacías. Desesperación.

Hace dos horas que he vuelto a casa

y lo único que he hecho ha sido pensar. He pensado en que va a ser de la vida humana sin libros, de cómo vamos a aprender y a adquirir cultura. ¿Cómo van a aprender a leer los niños? Una idea invade mi cabeza, voy a llamar a Lucas y a pedirle que me ayude a investigar sobre el tema ya que nadie está dispuesto a hacerlo.

Después del segundo tono responde.

-¿Eva?-pregunta una voz al otro lado del teléfono.

-Sí, soy yo. Me he dado cuenta de que nadie está dispuesto a descubrir que ha pasado con los libros y quien es el responsable ya que a nadie le importa la lectura de verdad así que he pensado en ponerme a investigar sobre el tema. He pensado en que me podrías ayudar.

-Lo siento pero es que estoy ocupado con cosas más importantes, además, seguro que aparecen.-contesta con un tono un poco nervioso.

-Entonces voy a tener que investigar yo sola?-pregunto.

-No hace falta que investigues Eva, aunque, si quieres hacerlo me temo que sí que vas a tener que hacerlo sola.-concluye con esto y cuelga.

No me había colgado nunca, así que decidí ir a visitarle para hablar del tema. De camino me desesperaba más y más cuando pensaba que no podré leer un solo libro más en la vida.

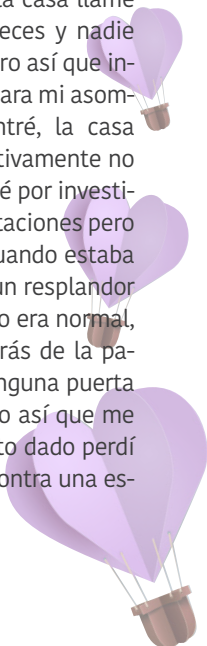
Cuando llegué toqué el timbre, su madre preguntó:

-¿Quién es?

-Soy Eva, la amiga de Lucas. ¿Está Lucas en casa? Venía a verle - informé.

-Ha salido, ya se lo diré- Dijo y volví a mi casa.

Al día siguiente me levanté de la cama y me cambié. Después de desayunar decidí ir a ver si Lucas estaba. Al llegar a la casa llamé al timbre, una y dos veces y nadie contestó. Me pareció raro así que intenté abrir la puerta y para mi asombro estaba abierta. Entré, la casa parecía vacía. Sí, definitivamente no había nadie así que opté por investigar un poco en las habitaciones pero todo parecía normal. Cuando estaba saliendo de la casa, vi un resplandor debajo de una pared. No era normal, no podía haber luz detrás de la pared porque no había ninguna puerta pero me pareció curioso así que me acerqué. En un momento dado perdí el equilibrio y choqué contra una es-

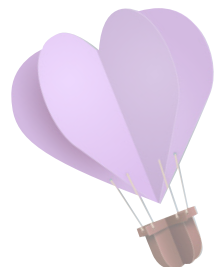
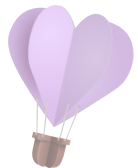
quina de la pared y oí un estruendo. El muro corrió hacia la izquierda y unas escaleras me dirigieron hasta una puerta un tanto peculiar. El miedo invadió mi cuerpo. ¿Que podía haber detrás de esa puerta? Sin pensarlo la abrí y me quedé petrificada. Había libros, muchos libros, miles de libros. ¿Cómo podía haber hecho Lucas una cosa así? ¿Por qué? No lo sabía pero pronto lo descubrí.

-Bueno, veo que lo has descubierto.-dijo una voz parecida a la suya.

-¿Lucas?

-Sí, supongo que te preguntarás por qué lo he hecho verdad?-preguntó.-¿Alguna vez has pensado en la evolución de los libros? En el principio de la humanidad nadie sabía leer, poco a poco la humanidad ha

evolucionado cada vez más. Durante muchos años los libros han sido sólo para gente con mucho poder y se le ha llegado a prohibir a la gente con menos poder el uso de ellos. Estamos en un punto de la historia en el que la mayoría de gente ya no lee, no compra libros. La mayoría de gente joven prefiere ver una película que leer un libro, usar el móvil a leer un libro, mirar la televisión a leer un libro. Por eso, he querido coger todos los libros del mundo para hacer un experimento y ver si en realidad, si no existieran los libros, la gente seguiría viviendo igual o se acordaría de ellos. Ni siquiera han intentado investigar sobre el caso, no ha salido el tema ni una vez en las noticias. Los humanos no nos damos cuenta de que en realidad, los libros, nos dan la vida.

Coses del destí

Havia quedat a les cinc de la tarda a “Cal Mosso”, un restaurantcafeteria que hi ha a l’entrada al recinte de Santes Creus. La idea era trobar-nos en un lloc que tingués encant, però on passéssim desapercebuts. No ens podíem permetre el luxe de ser vistos junts. Ens hi jugàvem la pell. Hi teníem molt a perdre i encara no sabíem què hi teníem a guanyar, potser el risc de trobar-nos no valia la pena i, si algú ens veia abans de descobrir-ho, qui sap on podrien arribar les conseqüències.

Vaig arribar-hi molt abans de l’hora acordada, des del moment en què havíem decidit trencar les normes i trobar-nos, em sentia com una adolescent que enganya els pares dient-los que ha sortit amb les amigues per anar al cine i, en lloc d’això, queda d’amagat amb el seu primer amor.

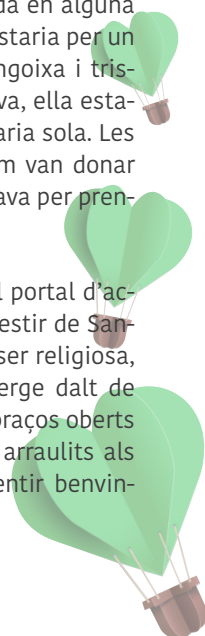
Aquell que et deixa el cap tant ennuolat que no queda espai pel sentit comú.

L’única persona a qui li havia explicat els meus plans era la Júlia, amb qui tenia una relació de germanes. Ho compartíem tot, no hi havia se-

crets entre nosaltres. Sempre ens dèiem les coses tal com eren, ens sermonejàvem quan tocava i confiàvem l’una en l’altra a ulls clucs. Quan les coses anàvem maldades sempre ens teníem l’una a l’altra per superar els mals moments. I quan la vida ens sorprenia amb alguna cosa bona, era la primera persona en qui pensàvem per compartir aquell moment de felicitat.

La Júlia m’havia advertit que el meu cor no em feia pensar en clarredat, però entenia que la vida era per viure-la i que si no hi anava, mai sabria si aquell tren era el que em portaria al meu destí o simplement em deixaria tirada en alguna estació solitària, on restaria per un llarg temps plena d’angoixa i tristot. Però si això passava, ella estaria allí amb mi, no estaria sola. Les paraules de la Júlia em van donar el coratge que em faltava per prendre la decisió final.

I ara ja era allí, sota el portal d’accés al recinte del monestir de Santes Creus. Malgrat no ser religiosa, la imatge d’aquella verge dalt de la portalada, amb els braços oberts i un parell d’angelets arraulits als seus peus, em feia sentir benvin-

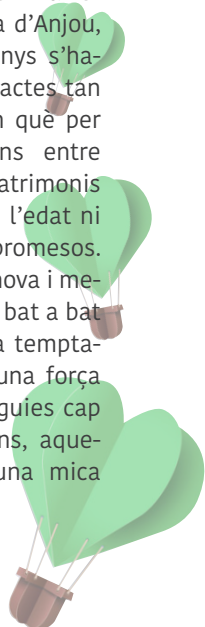

guda. Vaig començar a observar tots els detalls que m'oferia aquella construcció que havia suportat el pas del temps i les accions més menyspreables de la mà de l'home. Sentia curiositat per saber com era, més enllà de la porta de doble fulla que restava completament oberta. Em preguntava si sempre era així o la tancaven de tant en tant. Simple curiositat, ja que estava tan consumida pel pas del temps que el primer que em va venir al cap va ser que, si la movien gaire, potser es desplomaria. Aquell pensament absurd, va fer que se m'escapés una rialla infantil que es va esvaïr de sobte, en adonar-me que en un lateral de l'interior del portal i havia una mena de finestreta, on per uns moments, m'hi vaig imaginar el caparró d'un monjo observant-me.

Per treure'm aquell pensament, immediatament em vaig girar i vaig posar la mirada a l'interior del recinte. Era realment encisador, la plaça era envoltada per parets d'un color argilós desgastat i les decoracions de les portes i finestres esgrafiades en blanc. Tot plegat li donaven un toc d'elegància malgrat la senzillesa que volien transmetre. En mig de la plaça, una font que sostenia una imatge, s'esforçava per regalimar una mica d'aigua. Vaig voler fer-li una foto,

però dissortadament, m'havia quedat sense bateria al mòbil.

Més enllà, la façana de l'església. Una construcció de portalada romànica amb un finestral gòtic i coronada per merlets. Vaig pujar els pocs esgraons que em separaven de la porta i vaig intentar obrir-la, però estava tancada. A la dreta podia veure la verdor del camp i mentre m'imaginava com devia d'haver estat la vida d'aquells monjos treballant la terra, m'hi vaig acostar. Allí, formant part de l'emmurallat, hi havia dues portes més. Una em va cridar l'atenció perquè hi sobresortia, a banda i banda, una estructura incompleta, com si en el passat hagués format part d'una mena de porxo. Vaig reconèixer l'escut de les quatre barres, i la flor de lis que em va fer pensar en la reina Blanca d'Anjou, que amb només dotze anys s'havia casat amb Jaume II. Pactes tan típics d'aquella època en què per mantenir bones relacions entre regnes es negociaven matrimonis sense tenir en compte ni l'edat ni els sentiments dels compromesos. I l'altra porta, clarament nova i metàl·lica, restava oberta de bat a bat i no vaig poder resistir la temptació d'entrar, era com si una força superior em xuclés i em guies cap a l'interior. Un cop a dins, aquell passadís va trencar una mica

l'encís. Uns cartells amb imatges impreses del monestir i les seves dependències cobrien les parets. Més endavant un petit recinte envidriat, ple de llibres, postals i tota mena de d'objectes que un vol guardar de record per no oblidar-se del seu pas per Santes Creus. Em va frenar. Vaig pensar que allí acabava la meva curta visita. Però llavors, vaig adonar-me que la meva aventura just havia començat. Un petit tiquet em donava permís per continuar endavant, poques passes després ja era dins del claustre.

No vaig poder reprimir la necessitat de posar la mà a la pedra d'un d'aquells pilars. Quantes històries viscudes guardarien per sempre aquelles pedres? Quants secrets i traïcions s'haurien murmurat en la seva presència? Testimonis muts de moments importants i decisius. Em va sobtar una mica que aquell meravellós claustre gòtic, tan formidablement decorat, formés part d'un mon tan auster com el que jo sempre havia cregut que envoltava l'ordre del Císter. Les imatges dels capitells i la seva simbologia em tenien captivada. Tota mena d'éssers fantàstics i mitològics, escenes bíbliques, elements heràldics i un seguit de tombes que omplien les galeries del claustre. Segurament, pertanyien a famílies nobles

catalanes que haurien pagat força diners per gaudir del privilegi de deixar reposar els seus cossos entre aquelles parets.

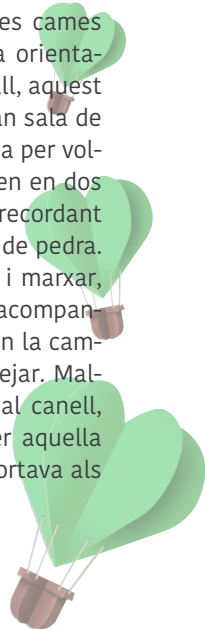
En un dels capitells, hi havia una figura en una postura una mica estranya que portava a la mà un mall. Aquell homenet em semblava bastant còmic i quasi diria que no m'encaixava gaire amb la resta de figures. De sobte, vaig sentir la veu d'un guia que explicava que aquella figura era probablement la que l'autor del claustre havia fet d'ell mateix, un tal Reinard des Fonoll, si no recordo malament... Aquell comentari encara em va provocar més ganes de riure, com era possible que un mestre d'obres tan extraordinari plasmés la seva imatge de tal manera? En fi, suposo que serien coses de l'època. Vaig pensar que era una bona idea seguir aquell grup de gent, guiats per un noi no excessivament alt i prim, amb un bigotet que desprenia simpatia i que semblava que ho sabés tot d'aquell lloc tan fascinant. Però un cop més, em vaig deixar guiar pel meu instint i vaig decidir que preferia seguir la meva aventura sola, deixant que els racons i les pedres em parlessin.

Al cor del claustre, es trobava una edificació de planta hexagonal.

Estava plena d'ornamentacions vegetals i la bellesa de la seva senzillesa lligava perfectament amb l'austeritat de l'ordre. Respirava silenci, engolia la pau que em regalava el lloc. Per uns instants em vaig traslladar al passat. Podia sentir la vida dins el monestir, imaginava els monjos anant en rigorós silenci cap a la font del temple a rentar-se les mans. Unes passes més enllà, vaig arribar cap unes escales que em van portar a una gran sala: era el dormitori comú dels monjos. Em van tornar a venir imatges al cap, els veia allà estirats al terra amb poc més que un jaç i en un silenci religiós, expiant els seus pecats mitjançant el fred que els deuria calar els ossos. En tornar al claustre vaig seguir per un passadís amb bancada de pedra a banda i banda i, més enllà, l'accés al recinte que havia estat el palau reial. Una imponent columna de pòrfir em recordava la majestuositat que hauri tingut en el seu moment. Vaig voler enfilarme escales amunt tot i que una cadena em barrava el pas. Sabia que el que estava a punt de fer no era correcte, però em vaig assegurar que ningú s'adonés de la meva presència i vaig pujar tan ràpid com vaig poder. Vaig passar per sobre d'aquell cademat corroït pel temps, amb la mala sort que vaig relliscar i vaig acabar rodolant per terra. Amb la

mirada fixa al cel obert d'aquella estança, em recargolava del dolor que sentia al canell. En pocs segons es va inflamar i vaig sentir la impossibilitat de moure la mà, que a sobre tenia un aspecte estrany, com si l'os s'hagués desplaçat cap a la part posterior del canell. Aquell ensurt em va fer tornar a la realitat. Em vaig mirar el rellotge i em vaig voler fondre. Era un quart de set de la tarda, aquelles pedres carregades d'història m'havien fet perdre el sentit del temps. El cor em bategava com una boja. Vaig córrer cap a la porta de sortida ensopegant amb cada visitant que pacíficament entrava al recinte, com si fossin invisibles fins que xocava contra ells. Em faltava la respiració. Em vaig equivocar de porta i vaig baixar unes escales que no em portaven enlloc. No recordava ni per on havia entrat. Les cames em tremolaven i la meva orientació era nul·la. Seguint avall, aquest cop vaig arribar a una gran sala de planta rectangular coberta per voltes de creueria que s'unien en dos grans columnes centrals, recordant unes fabuloses palmeres de pedra. Just estava per girar cua i marxar, quan un embolcallat so acompanyat d'imatges que omplien la cambra, m'ho van fer replantejar. Malgrat el dolor que sentia al canell, em vaig deixar portar per aquella meravella que em transportava als

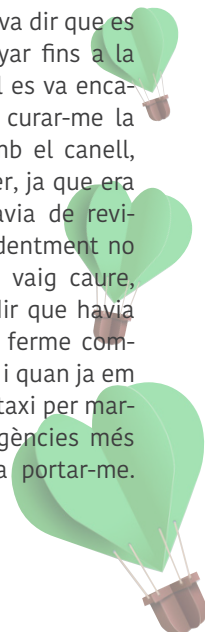

orígens i a la vida dels monjos a Santes Creus. En acabar l'audiovisual, algú em va tocar l'espatlla, un noi amb cara de sorpresa m'assenyalava la cama. Una taca rogenca s'anava fent cada cop més gran a la tela dels meus pantalons, mentre deixava un regalim al terra que evidenciava una ferida. M'havia quedat tan absorta per aquell fabulós audiovisual que no m'havia adonat que en caure també m'havia fet mal a la cama. Amablement, el mateix noi va posar el seu braç per la meua l'esquena i parlant-me en anglès, malgrat que no l'entenia gaire, vaig deduir que volia que m'hi repengés per ajudar-me a caminar. En el meu precari anglès li vaig donar les gràcies. Va ser llavors quan tots els mals es van fer palesos. La fractura del canell, la ferida de la cama, els nervis per no ser a temps a la meua cita... Mentre jo intentava posar ordre a tot el caos que s'acumulava al meu cap ell no deixava de repetir "Don't worry sweetie", i ho acompanyava amb un dolç somriure. Me'l vaig mirar de fit a fit, era alt i la seva musculatura es marcava a través de la camisa blanca que ressaltava la seva pell bronzejada. Semblava com si intencionadament fes dos o tres dies que s'hagués oblidat d'afaitar-se, però aquest fet i els cabells rossos una mica despenjats li donava un toc interessant

que, per acabar-ho de rematar, si el miraves directament als ulls, carries el perill de perdre't en la seva barreja de tonalitats verdoses. Fins aquell instant no m'havia adonat com n'era realment d'atractiu." Are you ok, sweetie?". Mare meua! Que si estava bé em preguntava!

Recapitem. Havia arribat a Santes Creus per trobar-me d'amagat amb un amor "clandestí", l'havia deixat plantat en deixar-me portar per la bellesa captivadora del recinte i tota la seva història, m'havia fet mal per comportar-me com una adolescent a qui li encanta saltar-se les normes... I ara, un noi sortit d'un cartell publicitari típic de Calvin Klein, m'estava fent perdre el nord. I precisament ell em preguntava si estava bé?

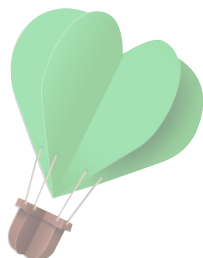
El Patrick, que així em va dir que es deia, em va acompanyar fins a la sortida, on el personal es va encarregar ràpidament de curar-me la ferida de la cama. Amb el canell, poca cosa hi podien fer, ja que era una fractura que s'havia de revisar per un metge. Evidentment no els vaig explicar com vaig caure, simplement els vaig dir que havia relliscat. El Patrick va ferme companyia en tot moment i quan ja em disposava a trucar un taxi per marxar cap al servei d'urgències més proper, es va oferir a portar-me.

Per increïble que pugui sonar, m'ho vaig repensar una mica. Estava segura de marxar amb un total desconegut pel sol fet d'haver estat atent amb mi? Però és clar, la intrèpida adolescent que porto sempre a dins meu va guanyar la disputa interior al meu cervell i vaig accedir-hi, regalant-li un somriure i un "thank you". Ja érem dins el cotxe i, mentre ell engegava el motor, vaig pensar que potser la decisió d'haver anat al monestir, al cap i la fi, m'havia donat l'oportunitat de conèixer el Patrick. Qui sap si aquest seria l'inici d'una bona amistat o d'alguna cosa més. En passar per la portalada del primer recinte, vaig mirar a través de la finestreta cap a "Cal Mosso" pensant si l'Arnau hauria vingut o no. Pensar en ell m'havia entristit una mica, però el somriure del Patrick va fer esvair qualsevol pensament que em rondés pel cap. I llavors el vaig veure: era allà, dempeus, amb la mirada trista. M'havia estat esperant durant hores i ni

tan sols ens havíem pogut comunicar perquè el meu telèfon no tenia bateria. Tal vegada era un avís del destí que em mostrava que no havia d'arriscar res, que les coses bones apareixen soles. Com el Patrick, que havia aparegut del no res, desprenent amabilitat i tota mena d'atencions en el moment en què més ho necessitava.

Clars obscurs, divergències i silenci

La rugositat del ciment fregant els meus peus em provoca una certa sensació d'incomoditat, incomoditat que potser es dissipa aquí a baix.

Sec a la butaca on acostumava a seure l'avi, al pis de sempre, els mobles de sempre, el quadre de l'oncle i un terra de fusta com els d'abans. El telèfon comença a sonar, el puc sentir des de la cuina però el meu cap és a un altre lloc; sona i sona fins que para trencant el soroll, donant pas altre cop a la calma que resta a la cambra.

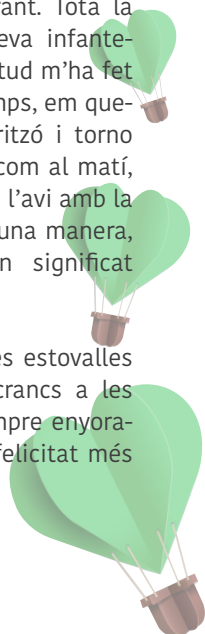
M'agrada deixar que soni el telèfon, potser es veritat que busco la diversió en coses absurdes, no obstant això el deixo sonar. Agafo les claus que tinc penjades a l'entrada i surto al carrer, camino pel simple fet de caminar, de veure a la gent i de fixar-me en les caricatures i les seves expressions facials; passa rere passa arribó al port i m'hi assec. El mar està embogit i intento plasmar els traços impossibles dins la meua llibreta de butxaca, no puc i em desespero.

Representar la calma del mar és fàcil, la rebel·lia d'aquest, no tant. Si el mires fixament veuràs com l'aigua juga amb les formes i crea un ball indescriptible.

Quan era petit solia llençar-me a l'aigua amb l'esperança de no sortir-hi mai, res em podria donar més calma que estar-hi capbussat; escoltar el xiuxiueig de les cadenes de boies ruïnoses i la remor de la sorra movent-se al compàs de les onades.

Miro el rellotge i són quarts de deu, hauria d'anar tirant. Tota la tarda recordant la meua infantesa marcada per la solitud m'ha fet perdre la noció del temps, em quedo a contemplar l'horitzó i torno a casa. Torno a estar com al matí, assegut a la butaca de l'avi amb la ment en blanc i, d'alguna manera, intentant trobar-li un significat amb pes a la vida.

Els estius a Calella, les estovalles grogues i el buscar crancs a les roques. Coses que sempre enyoraré, dels moments de felicitat més

intensos mai viscuts. No sé si és per la platja, el somriure de l'avi amb l'escalfor del sol o que, simplement, era una realitat que semblava com si mai hagués d'acabar; però com tots sabem res és per sempre i tot recau en sentiments efímers.

Quan s'és gran, vulguis o no, de l'experiència se n'aprèn, ningú em dirà qui sóc ni el que hauria de fer amb els pocs anys de vida, anys que gasto sense saber-ne el perquè.

Avui pel matí he anat a una subhasta de peix i he comprat un bon exemplar de rap, al final en sobrarà ja que estic sol. Tot i això, m'agrada fer les coses bé, com es feien abans, com els estius a Calella i les sobretaules eternes parlant de coses banals.

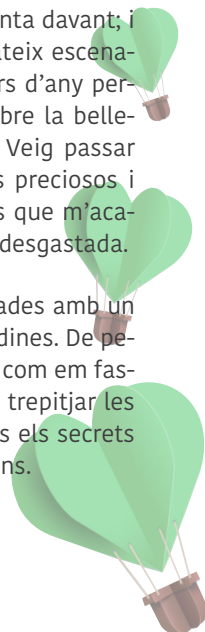
No sé pas com però sóc aquí sense cap motiu aparent. El ciment fred només dóna una mica d'èmfasi a un final fatal, un cop sec comença la immersió. Quan un fa submarinisme per primer cop, a la primera immersió dins la foscor del mar se l'anomena bateig, suposo que en aquestes circumstàncies em batejo abans d'una mort precipitada, quina ironia.

La seda de la meva camisa es mulla i les oïdes xisclen per dins com si algun ésser dins meu demanés socors, un socors inútil. Primer noto un corrent d'aigua calent que em reconforta, més endavant la fredor inunda el meu cos i, en un cert punt, m'irrita.

El meu rellotge esclata en mil bocins, era un regal de casats. Ara m'adono que la vida basada en diners i materialisme ha sigut una vida errònia, l'aigua em diu a cau d'orella que hagués hagut de deixar navegar els meus sentiments i haver viscut per sensacions en comptes de per interessos.

Ara m'adono de com hagués hagut d'apreciar la vida, un escenari meravellós se'm presenta davant; i pensar que aquest mateix escenari va ser creat fa milers d'anys perquè reflexionéssim sobre la bellesa de la vida natural. Veig passar tot d'esculls de colors preciosos i plantes subaquàtiques que m'acaricien la pell pàl·lida i desgastada.

Jugo a un duel de mirades amb un rap i ballo amb les sardines. De petit sempre pensava en com em fascinaria buidar el mar i trepitjar les muntanyes i veure tots els secrets que amaguen els oceans.

Res es tan pur ni tan net com el mar en el seu estat més verge, ple de vida, de natura.

Vaig vacil·lant mentre els corrents em porten a banda i banda, i els peixos em miren com un desconegut i m'envolten. Baixo lentament i només puc distingir clars obscurs, reflexes imaginaris, miratges que em mostren imatges dels qui en algun moment vaig arribar a estimar com mai he estimat.

Un, dos, tres, quatre, cinc, sis, set, vuit, nou i deu. La foscor impregna els meus ulls i només sóc capaç de copsar allò invisible i inversemblant que no es pot veure amb ulls però sí amb la ment. Les dunes del fons del mar creen un mantell que em serveix a forma de llit per a restar en pau en la immensitat de l'oceà.

No sé el motiu, potser no el necessito; ser aquí a baix m'ha fet adonar de les bel·leses del món i m'han ajudat a entendre la meua naturalesa, al final d'això es tracta, de comprendre qui som i d'on venim. Només si sabem d'on venim sabrem entendre qui som.

L'olor del negre paratge m'atansa el misteri, mai podrem assolir la saviesa total ni podrem arribar a entendre els motius i els perquès. Cruel destí el que ens guia cap als camins més inhòspits.

Era impur i tot això m'ha netejat l'ànima, reposant.

Clars obscurs, divergències i silenci, tot el que sento.

Carta a ninguna parte

Querido tú:

Algún día te contaré que nunca me fui a ninguna parte. Que aún sigo aquí, después de tantas primaveras y de todo lo llovido, siempre he estado aquí.

Algún día te contaré que las cosas han cambiado, que el café sabe más amargo, y que nuestra canción ya no suena en el tocadiscos de la cafetería de abajo porque le pedí al camarero que la cambiara, cariño, espero que lo entiendas.

Algún día te contaré que el poeta que se sienta al final de la mesa sigue viniendo los domingos por la tarde, a las seis y veintitrés concretamente, y te diré que ahora en su viejo cuaderno escribe poemas al desastre más bonito jamás visitado.

Te contaré que los chicos que se besaban en la esquina han roto, y que hoy sólo está ella jurándose amor propio con el rimmel corrido.

Te contaré que la chica de la segunda mesa, la del moño despeinado ya no pide café, ahora se ahoga en alcohol, que sigue siendo un desastre incluso ahora que no se da cuenta de que el camarero le sonríe porque tiene la manía de quitarse ese mechón de la cara cuando eso sólo la hace aún más perfecta.

Te contaré que aquella noche Mía se volvió a perder en otro bar, que puso el corazón sobre la barra pero el camarero ya no aceptaba más miserias, salió diciendo que ya no creía

en el amor, y fue el amor quién acabó no creyendo en ella.

Y yo he conocido a alguien, y creo que deberías ser el primero en saberlo, en saber que nunca se me dieron bien los finales, pero que hoy son a los comienzos a los que de verdad les tengo miedo.

He conocido a alguien. Es diferente, y con eso me refiero a que ya no eres tú.

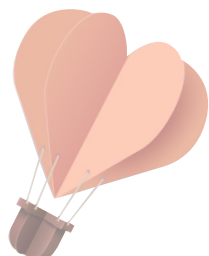
He conocido a alguien, y me ha enseñado que hay personas que pueden ser invierno y refugio al mismo tiempo.

Después de quinientas noches escribo, por algo, o quizá por alguien. Escribo de lo roto para lo roto, porque a veces los pedazos unen, y más si se trata de personas.

He conocido a alguien, alguien que ha visto mis miedos, y los ha abrazado. Alguien que ha visto las trescientas setenta y cinco formas que tengo de cagarla, y en vez de irse ha decidido plantar bandera en cada una de ellas.

He conocido a alguien, alguien con quien he vuelto a quererme, con quién he podido olvidar mis intentos fallidos de desaparecer a las tres y veintitrés de la mañana del viernes, alguien que me ha hecho volver a escribir, y después de quinientas noches, creo que era lo único que necesitaba.

Ves, cariño, al final el amor tampoco creyó en nosotros, pero yo sigo aquí,
siempre he estado aquí,

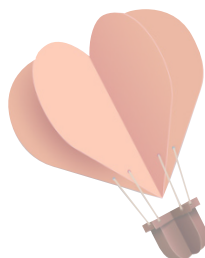

Conte d'un somni

La sisena nit de cada mes, somiava coses estranyes. No eren somnis dolços però tampoc malsons. Eren somnis barrejats amb una boira densa, gairebé tangible, i una llum parpellejant. Una llum verda i blava i, de vegades, vermella com el foc o la llum de l'ocàs. Quan em despertava, estava cobert amb una suor freda i m'anava a dutxar per tranquil·litzar-me una mica. De vegades, entre la boira de la son, podia escoltar xiscles. Era un soroll tallant, alguna cosa entre el miolar d'un gat i el so que produeix el guix en esgarrapar una pissarra. Aquell mes va ser diferent. Entre la densa boira vaig poder distingir alguna cosa més, una silueta. Vaig avançar entre gemecs i ho vaig poder contemplar perfectament: era la imatge d'una noia preciosa asseguda en el que semblava ser una mitja lluna. Tenia els cabells del color de la mel i la cara pàl·lida com la neu de gener. Em va mirar amb els seus verds ulls i els seus llavis em van somriure, juganers. Tot d'una em vaig despertar amb una sensació entre complagut i espantat. Necessitava prendre aire fresc, em vaig dirigir a la teulada.

Aquella nit regnava la Lluna en la seva màxima expressió. Semblava més gran que mai i mil llumetes adornaven el fosc cel. Estava completament absorbt en l'espectacle i em vaig dirigir a una de les cornises. Sense voler vaig notar una forma rígida a la sola de la meua sabata i em va fer una bolcada el cor.

"Ai, el meu dit! "Vaig escoltar. Com no, era el meu germà. Devia ser divendres perquè portava una bufa espectacular. Desprenia una olor forta i afruitada a vi i portava les grenyes esvalotades i els pantalons pels turmells. El vaig

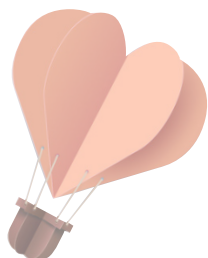
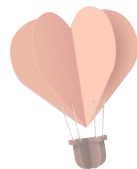

ajudar a incorporar-se i li vaig preguntar, sorprès, què li havia passat. Ell em va mirar pensatiu i va fer dos intents de vocalitzar. Al final va aconseguir explicar-me una història estranya i inconnexa, sobre una donació de sang molt dura i uns dimonis que li havien robat l'entrepà. Segons ell, ara estava sense sang i amb molta gana, així que vaig anar a la cuina a buscar llet tèbia perquè es despertés una mica i també les restes del sopar d'aquell dia.

Al cap de poca estona quan vaig tornar a la teulada, me'l vaig trobar dormint a la vora la cornisa. El vaig despertar i li vaig donar el menjar, cosa que em va agrair efusivament. Podríeu pensar que em feia pena o vergonya veure'l en aquelles condicions però per a un noi de quinze anys, veure a un germà fugint així de l'estricta règim que era casa meva, li donava un toc de saviesa i maduresa. A més, tot i que la gent ho ignori, els millors mestres solen ser els bojos i els borratxos, per aquest ordre.

Llavors em vaig decidir a explicar-li la meva història. Li vaig explicar sobre els primers somnis confusos; després, els llums, i al final li vaig detallar com era la noia. Com la seva subtil sensualitat m'havia fet despertar i li havia donat un gir estrany als esdeveniments, que al principi semblaven completament aleatoris dins la continuïtat de la seva aparició. Ell va resultar ser un públic molt atent, fins i tot per estar borratxo, i el seu rostre va emmudir quan li vaig parlar sobre la noia. Quan vaig acabar de parlar va deixar anar una riallada.

"No ets el primer, germanet", em va dir, "Li porta passant a generacions i generacions de la nostra família. Ja saps, com la miopia i la calvície, però més romàntic. En el següent somni et demanarà que si vols que ella estigui amb tu, li hauràs d'oferir alguna cosa teva. Llavors t'ensenyarà un punyal amb una fulla verda de vidre i tu hauràs de fer alguna cosa si vols tornar a veure-la."

Vaig reflexionar un segon i li vaig preguntar: “I tu què vas fer?”

“Jo? Jo em vaig tallar la llengua. Li vaig dir que era el que millor feia servir i li vaig picar l’ullet.” Ell va deixar anar una profunda riallada. “No s’ho va prendre bé. Crec fins i tot recordar algun insult. Les fades són molt puritanes, massa per a mi. “

Va començar a fer una mica de vent i vaig sentir un calfred recórrer la meva esquena. El meu germà devia notar-ho perquè instintivament em va posar la jaqueta.

“Llavors, al pare i a l’avi també els va passar?” El meu germà em va mirar estranyat “Això del somni, dic.”

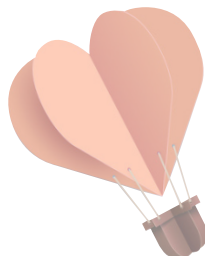
“Ah! Sí, sí és clar. El pare va tallar una part de la boira i li va dir que faria de la seva vida una cosa bonica com l’aigua i l’aire junts. No va colar. L’avi, en canvi, es va clavar el punyal al pit dient que per ella moriria les vegades que fessin falta. No li deu agradar la gent melodramàtica a aquesta fada, pel que es veu. “

Vaig assentir i els dos vam callar una llarga estona. Després ell es va regirar al seu lloc. “En realitat no és tan maca de prop”, va dir.

“Què?”

“No és tan maca de prop”-va repetir- i em va mirar totalment seriós. “Té el nas una mica tort.” Va fer una llarga badallada “Bé, ha estat una gran xerrada fraternal. Em piro a dormir” I em va deixar sol a la teulada, veient la freda nit i pensant en mil frases i accions a fer.

El mes va passar increïblement ràpid. Encara era març i el

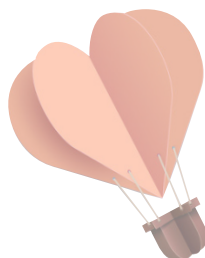
col·legi i els videojocs van ocupar completament el meu temps. Tampoc vaig pensar molt en la fada, ja que vaig assumir que no l'anava a conquerir. Al final va venir la nit i em vaig dormir. Quan vaig obrir els ulls estava assegut a terra. Només hi havia un estret camí de dura pedra grisa completament envoltada de foscor. Vaig recórrer el passadís fins que vaig veure la lluna al final d'aquest i vaig notar una suor freda al meu coll. Allà estava ella, amb el seu cabell ros i els seus preciosos ulls verds. Vaig anar fins a ella i em va oferir el punyal i em va dir que què li donaria. Jo li vaig respondre tranquil: “res” i ella em va mirar, sorpresa.

“Veig que no ets l'hereu més llest de la teva família. Fins i tot el teu oncle Ernest, que el pobre era una mica curt, em va oferir la seva mà dreta.” Va veure que no reaccionava i va dir. “Va, home, digues qualsevol cosa. Encara que sigui el dit petit, no sé ...” “semblava ofesa.

“Ets molt gran per a mi. Has de tenir la mateixa edat que el meu cognom, la qual cosa és bastant. Però si em permetes dir-te alguna cosa ...” “Els seus ulls van emetre una espurna” he de dir-te que el punyal és preciós. Té uns detalls platejats al mànec que li donen un toc especial. “

Això va ser suficient per esgotar la seva paciència i em va fer despertar. Estava feliç i vaig pujar a la teulada de casa meva. Tornava a ser divendres i em vaig trobar el meu germà bastant ebri amb una ampolla de vi. Em va mirar, va fer un espetec amb la llengua i em va oferir un glop, intentant consolar-me. Vaig beure una mica i li vaig dir:

“Tenies raó.” La lluna deixava pas a l'alba i vaig captar l'atenció del meu germà “Tenia el nas una mica tort.”

*XI Premis
literaris
Sant Jordi '16*

